

Primera entrevista després de la Guerra

“Jo sóc la consciència de la nació àrab”

El cap de l'OAP, Iàsser Arafat, parla sobre els palestins i les conseqüències de la guerra del Golf.

Sr. president, en la guerra del Golf hi ha hagut dos grans perdedors: Saddam Hussein i el seu amic Iàsser Arafat.

—No, això no és cert. Aquesta guerra ha evidenciat que, ara, la solució del problema de Palestina és molt important. La guerra del Golf ha donat un impuls a la solució d'aquest problema.

—Molts també creuen que el problema de Palestina encara és més complicat, ara. ¿D'on trau vostè el seu optimisme?

—El president dels EUA, George Bush, i els caps dels països membres de la coalició antiiraquiana, van afirmar que no hi havia cap relació directa entre la crisi del Golf i el problema del nostre poble palestí. Però Bush i els seus aliats van assegurar al mateix temps que tot seguit s'ocuparien del problema de Palestina. Ara es demostrarà fins a quin punt són creïbles aquestes promeses.

—Ara Bush ha instat Israel a sacrificar-se i l'ha titllat de totes maneres, de "país contra la pau", amb la qual cosa ha caigut en flagrant contradicció.

—El discurs del president Bush contenia apreciacions positives sobre el problema palestí, i són aptes com a punt de partida per a una solució justa i completa del conflicte àrabo-israelià. Ara s'ha de crear un mecanisme internacional que transformi les resolucions corresponents de l'ONU, però sense l'ajornament que Israel busca per escapar-se de participar al procés de pau. En aquesta tàctica de la demora, Israel confia en les esferes de molta influència en Occident.

—¿Però ara qui vol seure amb vostès a la taula de negociacions?

—¿Hi ha cap diferència de legitimitat internacional per a la crisi del Golf i per al problema palestí? ¿Potser valen mesures diferents? Nosaltres volem una conferència internacional com la que havia proposat l'assemblea general de l'ONU,

a fi de debatre i de resoldre el problema de Palestina.

—¿No ha estat un gran error, apostar sense reserves per Saddam Hussein?

—Un moviment d'alliberament no pot acceptar la presència de tropes estrangeres en terra àrab. Ja es comprèn que va ser Saddam Hussein el que em va ajudar sense reserves. Ell ha estat el primer cap d'estat que va marcar una relació entre el petroli —el fluid vital d'Occident, del Japó i de la resta del món— i el problema palestí.

—Però quan Saddam va envair Kuwait no es tractava de Palestina.

—Cert. Però els nostres compatriotes de les zones ocupades, després de la invasió de Kuwait, van demanar a Saddam Hussein que vinculés la crisi del petroli al Golf amb la solució del problema palestí, que ara ja fa 43 anys que es fa esperar. Nosaltres vam transmetre aquest desig. Ja saben que en la cimera àrab al Caire no es va aconseguir formar cap comissió rellevant per aclarir el conflicte del Golf. Després d'això, el món àrab es va dividir.

—La seva intervenció, doncs, no va tenir èxit.

—Si s'hagués deixat el problema a mans dels àrabs, entre nosaltres també ens hauríem posat d'acord. El nostre criteri era clar: l'Iraq es retirava de Kuwait i les tropes estrangeres abandonaven el terreny àrab. Aquest era l'objecte de la nostra iniciativa, que jo vaig presentar el 10 d'agost a la cimera del Caire i que vam reiterar oficialment el 30 d'agost en fer-lo arribar als representants del Consell Mundial de Seguretat, als de la Comunitat Europea, als dels anteriors països del bloc i als dels països islàmics.

—Així i tot, vostè no va arribar gaire lluny amb aquesta proposta.

—Els nostres germans d'Egipte i de l'Àrabia Saudita havien manifestat certes reserves. Això ens va dur a modificar dues vegades la nostra iniciativa.

—Això no va canviar res en la negativa d'ar-Riyad i del Caire.

—¿Vol di que no oblidem que jo sóc un mitjancer tradicional entre l'Iraq i Kuwait? En temps del president iraquí Hassan al-Bakr, quan hi va haver conflictes de fronteres entre l'Iraq i Kuwait, vaig aconseguir-hi l'alto el foc. Vaig ser jo el qui va reunir els ministres d'Afers Estrangers d'ambdós països. Durant la guerra irano-iraquiana també vaig actuar de mitjancer.

—Aquesta vegada no va tenir sort.

—Però ho vaig intentar. Quan s'ha tractat d'alliberar els ostatges, les meves bones relacions amb Saddam Hussein han vingut com anell al dit a alguns europeus, ara no vull esmentar cap nom. Vaig viatjar tres vegades a Bagdad amb l'ambaixador extraordinari soviètic al Pròxim Orient) Primakov, per desig exprés del govern soviètic, a fi de mantenir la pau.

—Però les seves gestions, per exemple en el cas dels kuwaitians, no van trobar gaire ressò.

—La nostra iniciativa partia de la base que les tropes iraquianes s'havien d'anar retirant gradualment. No hem afirmat mai que Kuwait fos una part de l'Iraq. Malgrat tot, les nostres propostes van ser omeses, passades per alt en silenci.

—¿Per què vostè mateix, després d'esclatar la guerra, va lloar la lluita de Saddam Hussein "contra la dictadura nord-americana" i va prometre que els palestins farien costat els iraquians fins i tot a les trinxeres?

—Jo faig costat a qualsevol país àrab que es defensi davant de tropes estrangeres. El 1956 vaig combatre com a oficial de l'exèrcit egipci contra els agressors anglesos, francesos, i iraquians que havien atacat Egipte durant l'anomenada crisi de Suez. D'això, encara n'estic orgullós ara. Actuaré sempre de la mateixa manera quan un país àrab sigui agredit, altrament no seria Iàsser Arafat. Jo sóc així.

—Una cosa que no entenem: ¿com un home de la seva experiència política pot unir el seu destí al d'un perdedor polític com ara Saddam Hussein?

—Jo mantinc bones relacions amb tots els dirigents àrabs. Després del rei Hussein de Jordània i del rei Hassan del Marroc, sóc el de rang més elevat entre ells.

—Però alguns caps d'estats àrabs ara ja no volen parlar més amb vostè.

—¿Qui li ho ha dit, això?

—Aquesta és la impressió que es trau

dels diaris de Síria, Egipte, Aràbia Saudita i altres llocs.

—Sí, perquè no he volgut afegir-me al seu atac contra l'Iraq. Si ho hagués fet, uns altres deu estats àrabs haurien estat en contra meva. Al capdavant, jo segueixo el punt de vista nacional.

—Però els vencedors són els àrabs que l'han defraudat.

"Encara continuem sent fugitius sense pàtria".

—Oh! Mirin, el 1956 els anglesos i els francesos van vèncer militarment el coronel Nasser, però no pas políticament. Això va desencadenar un gran huracà. I ara tampoc no amainarà en aquesta regió del món.

—¿Què han aconseguit Saddam Hussein i vostè? Ara els EUA tenen pràcticament l'hegemonia al Pròxim Orient i controlen els pous de petroli.

—Als nord-americans, tanmateix, els importava únicament el petroli; ells te-

"¿Amb qui s'ha de negociar sinó amb l'enemic?".

nen dues coses al cap: la confrontació amb l'Europa unida a partir del 1992 i els acords amb les grans potències econòmiques del Japó i d'Alemanya.

—¿Així doncs, Saddam Hussein ha caigut a la trampa dels nord-americans en respondre a la seva intervenció?

—Exacte, Saddam Hussein ha caigut en el llaç dels nord-americans. Malgrat

tot, els EUA no haurien pogut aplegar totes aquestes tropes si l'altra superpotència, la Unió Soviètica, no s'hagués enfonsat internament. Abans, els EUA ni tan sols no van poder fer res a Cuba.

—¿Per què els palestins sempre es busquen els pitjors amics?

—Senzillament perquè fa 43 anys que només sentim promeses. I encara continuem sent fugitius sense pàtria.

—El fet que s'hagi solidaritzat amb Saddam Hussein, que volia destruir Israel, també nega la credibilitat de les seves afirmacions del 1988, quan vostè va reconèixer el dret un estat d'Israel.

—Saddam només havia dit: si ens ataquen, respondrem, i també reaccionarem a l'ús de les armes no convencionals. Les empreses alemanyes sabien prou que ell en tenia. Però, tot i la seva difícil situació, no les ha usades.

—¿Perquè no ha volgut o perquè ja no podia?

—És indubtable que almenys hauria pogut llançar un dels seus míssils amb explosius no convencionals. Saddam, va dir: si Israel participa en la guerra, els destruïrem. Però si es retira de les zones ocupades, l'Iraq també es retirarà de Kuwait. Això hauria estat l'inici de la solució de tots els conflictes de la regió. Ara, els EUA i Europa miren d'apaivagar les masses àrabs. Però no hi haurà tranquil·litat fins que no s'hagi resolt la qüestió palestina.

—Realment, és difícil imaginar-se una revolta de les masses musulmanes, més aviat demostren depressió i frustració. Sens subte, a Bangla Desh i al Marroc hi ha hagut manifestacions massives, però no a Egipte.

—Sí, sí, les masses necessiten temps. Tenen un moviment tan lent com el Nil. Però, ¡pobre del qui s'hi endinsa! A Alemanya també han passat anys fins que no ha caigut el mur. Esperin i ja veuran.

—Vostè va anomenar George Bush "el Neró dels nostres temps". ¿Creu que el president dels EUA encara negociarà un dia amb vostè?

—És cosa seva. ¿Amb qui s'ha de negociar, sinó amb l'enemic? Abans de la crisi del Golf, Bush ja va trencar les relacions amb nosaltres (entre 1988 i 1990, l'OAP va mantenir converses amb l'ambaixador nord-americà a Tunísia, que van ser infructuoses i interrompudes per part de Washington), però no amb els israelians, els culpables del genocidi del poble palestí.

—Sembla que ara els nord-americans s'orienten cap a una solució del

problema palestí deixant de banda l'OAP.

—¿El nomenament de nous sobirans és el principi democràtic del nou ordenament mundial, potser? Per a mi, això és hegemonia i esclavització.

—*Diguem-ne política de fets consumats.*

—Els palestins hem patit moltes ocupacions. Per començar, la dels romans. El capítol dels esclaus, Espàrtac, era palestí, ¿no ho sabien? ¡I sant Pere també!

—*Tots dos van resultar morts.*

—¿Vol dir que sant Pere va ser un perdor? Aquí es veu de seguida la mentalitat materialista d'Occident, mentre que la nostra s'arrela per les terres de la religió revelada.

—*Tornant al problema palestí, ¿com vol continuar endavant quan importants estats àrabs el rebutgen com a portaveu de l'OAP?*

—No seria la primera vegada. Però ja s'arreglarà. Jo conec els meus àrabs. Sempre s'ha intentat dividir-nos. Però a les nostres files no tenim cap Pétain i cap Quissing. Són els palestins, que decideixen qui representa el poble palestí.

—*¿No els fan cada vegada més la competència els extremistes fonamentalistes de l'estirp dels Hamas?*

—¿Qui diu que nosaltres estem en contra dels Hamas? Hama forma part de nosaltres. L'OAP és un moviment democràtic i plural, el més democràtic de tot el món àrab. Tenim comunistes, socialistes, liberals...

—*¿L'onada fonamentalista que s'estén pel Pròxim Orient no cobreix tots els somnis de laïcisme que vostè tenia?*

—Això no m'inquieta gens, millor seria que preocupés a Occident. Però la destrucció de Bagdad, l'augment d'hegemonia, repressió i injustícia, tot això ha causat molta acritud al poble àrab i no hi ha dubte que se'n seguirà una onada extremista.

—*¿I vostè no en serà precisament una de les primeres víctimes?*

—Jo no he arribat al lloc que ocupo gràcies als tancs, sinó a la voluntat popular.

—*Alguns diaris àrabs importants també opinen que Arafat és una carta que s'ha de cremar.*

—Si ho creuen així, ¡com vulguin! La sang d'aquesta lluita encara és calenta. Però els canvis es faran extensius a tota la regió.

—*Prescindint del desastre polític a què s'han exposat els palestins...*

—...Si em permeten: no s'haurien de ferir els sentiments nacionals i religiosos. Els sismògrafs occidentals no volen veure el terratrèmol que causa el volcà àrab. Llàstima. Els meus problemes són molt petits. Tota la regió bull. Però jo sóc un home que distingeix la perspectiva històrica, la meua orientació és històrica. Hem fet plegats la cultura a l'entorn de la Mediterrània. Vostès, els europeus, haurien d'entendre-ho d'una vegada.

—*Amb tots els respectes per la seva consciència històrica: el seu poble s'enfronta amb la pèrdua de milers de llocs de treball als països del Golf i en les zones ocupades per Israel.*

—La colònia palestina més benestant a l'estranger era la de Kuwait. Només allà hem perdut 11 mil milions de dòlars. ¿Però no és una deshonra per al govern alemany que ara pagui diners a tots els perjudicats en la guerra del Golf, i n'exclouï el poble palestí? Aquest poble palestí ha d'agrair una part dels seus sofriments a la història alemanya.

—*Però a través de les institucions de l'ONU els diners alemanys també beneficien els palestins.*

—¿Ah sí? Això són almoines. Els palestins reben més de cada país escandinau que no de la superpotència econòmica d'Alemanya. No, això és una deshonra per als alemanys. ¿Hem perjudicat mai el poble alemany, nosaltres?

"Els sismògrafs occidentals no volen veure el terratrèmol que causa el volcà àrab".

—*Els 170.000 palestins a Kuwait ara són amenaçats amb represàlies, es pot preveure una matança com al seu temps a Beirut.*

—Jo no ho crec. A Kuwait, els palestins ens hem negat a dur armes i a servir l'exèrcit iraquí. Aquesta va ser la nostra

decisió. Sí haguéssim afegat les armes, als marines nord-americans segurament els hauria anat com als israelians a Beirut. A aquests, vam resistir-nos- hi al llarg de tres mesos.

—*¿Què aconsellaria avui al seu amic Saddam Hussein?*

—Li aconsello que es preocupi del seu poble, que mantingui la integritat territorial i la unitat de l'Iraq. Déu els ajudi en la reconstrucció d'aquest país, sobre el qual han caigut cinc vegades més bombes que sobre Alemanya durant la segona guerra mundial.

—*¿I el seu futur no el preocupa?*

—Jo sóc la consciència de la nació àrab, represento el seu desig més sagrat. Les coses secundàries no m'allunyan del meu objectiu estratègic. També Crist va fer el Via Crucis i el seu missatge s'ha escampat després per tot el món.

—*¿L'artífex de la supervivència política, Iàsser Arafat, superarà també aquesta crisi?*

—¿Això és una crisi? Jo he passat pitjors tràngols.

© Der Spiegel

Del 5 al 14 d'abril 91

fira

EXPO

P E R P I G N A N

l'esdeveniment

Palau de les exposicions